

Gij zult rusten

Men zou zoo zeggen: om te rusten behoeft toch waarlijk geen gebod gegeven te worden. Wie verlangt niet naar rust?

Maar Haspels heeft wel juist gezien, toen hij in zijn werk „In de Schuts des Allerhoogsten” de opmerking maakte: „Waartoe brengt ge een arbeidzaam mensch moeilijker, zelfs met zweep en kabeltouwen? . . . Midden uit het gezegende werk roept Jezus soms opeens in de eenzaamheid. . . . En Zijn uitnodiging tot rust is een krachtproef. Neen, Hij vraagt geen plantenleven, Hij vraagt een daad, een oefening.”

Wij dachten aan dit woord, toen we dezer dagen in een samenkomst van het Bestuur en het Personeel van de School met den Bijbel in Den Haag, — vroeger gelegen Van Ostadestraat, thans Saenredamstraat, — met een aantal kinderen, ouders en vrienden dier school, afscheid namen van den heer A. Lukkien, die 24 jaar als eerste onderwijzer aan deze school verbonden was.

De heer Lukkien was een echte werker. Onze lezers, die zijn artikelen kennen en vertaalde boeken lezen, weten, hoe bekwaam deze onze medewerker is op velerlei gebied. Maar wat niet zoo werd gezien, doch wat wij persoonlijk van nabij weten, is, dat hij zulk een ijverig, zulk een vlijtig man was. Het kon getuigd worden dien avond, dat zijn grootste deugd was, dat hij zijn leerlingen leerde werken.

En nu kreeg deze stoere werker opeens het gebod te rusten. Hij wilde niet rusten. Hij wilde nog althans de kwarteeuw als onderwijzer aan genoemde School uitiennen, en blijven tot den wettelijken leeftijd tot aftreden als onderwijzer, dien hij over twee jaren zou bereikt hebben. Maar zijn God dacht er anders over. Opeens moest hij ophouden met werken. Geheel. Zijn hart liet niet toe, iets meer te doen. Overigens lichamelijk gezond, was deze zwakke plek voldoende om hem het gebod te geven van stonde aan zeer kalm te leven.

Wij willen het hier openlijk uitspreken, dat Neerlands jeugd veel te danken heeft aan den heer Lukkien. Zeker heeft hij zijn gebreken gehad en zijn ze ook aan het licht getreden. Hij merkte het zelf volmondig dien avond op. Maar we willen daarbij niet stilstaan. We willen liever met dank aan God gedenken, hoe de heer Lukkien 43 jaren als Christelijk onderwijzer werkzaam was, en zóó gezond was, dat hij in al die jaren geen 43 dagen heeft verzuimd; de laatste zeven jaar geen dag! En die genadegave Gods heeft hij gebruikt om al die jaren te werken, onafgebroken, dag aan dag. Onzen hartelijken dank brengen wij daarvoor ook den heer Lukkien zelf, die het „Wee mij, wanneer ik niet volbreng, wat God mij heeft toevertrouwd!” op bijzondere wijze in beoefening heeft gebracht.

En we willen den heer Lukkien met zijn trouwe gade, die zoo vele jaren lief en leed met hem deelde, en hem steeds met troost en raad en hulp ter zijde stond, nog jaren van gezegende rust toewenschen. O, als men zijn werk liefheeft, opeens alles te moeten loslaten — het is een hooge eisch, het is een moeilijke taak! Maar in te zien, dat het Jezus Zelf is, die er toe roept, geeft de noodige kracht en het noodige geduld. Niemand heeft gewerkt als Hij. Maar ook niemand heeft zoo zeer de sterkende eenzaamheid opgezocht als Hij. De heilzame invloed van een rustkuur doet zich voor den geloovige niet alleen lichamelijk gevoelen. Men komt er door in nauwer contact met Hem, Die gezegd heeft: „Komt gij afzonderlijk, en rust een weinig!” Neen, Jezus zegt niet: Gaat afzonderlijk, maar: Komt afzonderlijk. Hij noodt in Zijn tegenwoordigheid. En als we zóó in Zijn schuts komen, dichtbij Hem, om te zeggen wat we gedaan en geleerd hebben, dan valt er veel te leeren. Dan brengen we wat mee in de eenzaamheid. Dan wordt de eenzaamheid gemeenzaamheid.

J. N. V.

Rust een weinig

Markus 6 : 31:
„en rust een weinig”

Zoo maar heel eventjes is hij daar gaan zitten in dat knusse hoekje bij het fornuis, zijn hoekje, waar hij elken middag even neervalt om uit te rusten.

Dan gaat de ouderwetsche pijp met grooten kop aan en zit hij er echt op zijn gemak. Neen, hij zet zich niet met het doel om te gaan slapen, alleen maar om te rusten.

O, dan is het zoo weldadig stil, dan kruipt er zoo'n heerlijk gevoel van uitrusten na vermoeienis in je omhoog!

't Begint bij je voeten, je beenen, dan in je rug en je armen — en het pijpje smaakt zoo lekker en de blauwe rookwolkjes kronkelen zoo gezellig om je heen en die warmte van het snorrende fornuis doet zoo weldadig aan.

En je denkt zoo rustig, niemand en niets stoort je, je denkt en denkt en — langzaam aan vluchten de gedachten al maar van je af en — dan weet je van niets meer.

Oude Peter weet ook van niets meer. Hij is ingedommeld.

Hij wou niet gaan slapen, even maar rusten en een pijpje rooken . . . maar de slaap heeft hem overmand.

Hij zweeft met z'n geest in het onbewuste, in een heel andere sfeer dan waar z'n lichaam is.

Als je naar de tafel kijkt en die werkbank en dat fornuis en die schoenen en die lepels in dat lepelrek — kortom naar al die doode voorwerpen om hem heen, dan zijn die, net als hijzelf, allemaal onbeweeglijk. Maar toch, als die man daar niet in het hoekje zat, dan zou het intérieur koud zijn en gevoelloos, dan zou je er niets aan vinden; maar juist die slapende oude en die houding van rustig genieten en genietend rusten, doet het intérieur leven, brengt er teekening in. Die man is het voornaamste van 't heele vertrek. Hij is er de ziel van.

Oude Peter is door den slaap overwonnen.

Ja, toen hij jong was heeft hij dikwijls den slaap overwonnen, als bij harden arbeid in den strijd om het bestaan hem tijd tekort schoot en hij tot diep in den nacht voort bleef arbeiden, om tenminste met God en met eere zijn gezin te kunnen onderhouden.

Maar die tijd is voorbij. Het afgewerkte lichaam bezit niet meer die energie van zijn jonge jaren.

't Is ook niet meer noodig. Alleen overgebleven, heeft hij voor zich voldoende om te leven, zoolang als God hem nog te leven geeft. In zijn jongen tijd was hij een noeste werker. Hij wist te bouwen en te bewaren. Maar de tijd van bouwen is reeds lang voorbij, en bewaren — waartoe zal hij het nog doen, nu zijn leven neigt naar het graf? Zonder te slooven kan hij met zijn dagwerk nog genoeg verdienen om in z'n dagelijksch onderhoud te voorzien. En al heeft hij dan de schatten der aarde niet kunnen bijeenvergaderen om in weelde en wereldgenieting de vruchten van zijn arbeid te kunnen smaken, hij heeft een anderen schat mogen vergaderen, dien mot noch roest verderft. Hij is gebouwd in het allerheiligst geloof en heeft bewaard het pand hem toebetrouwd.

Ja, oude Peter, we zullen je niet storen in je verkwikkende middagslaapje. Het is je van harte gegund na al je inspanning, in zwaren arbeid met stoere kracht en noeste vlijt verricht.

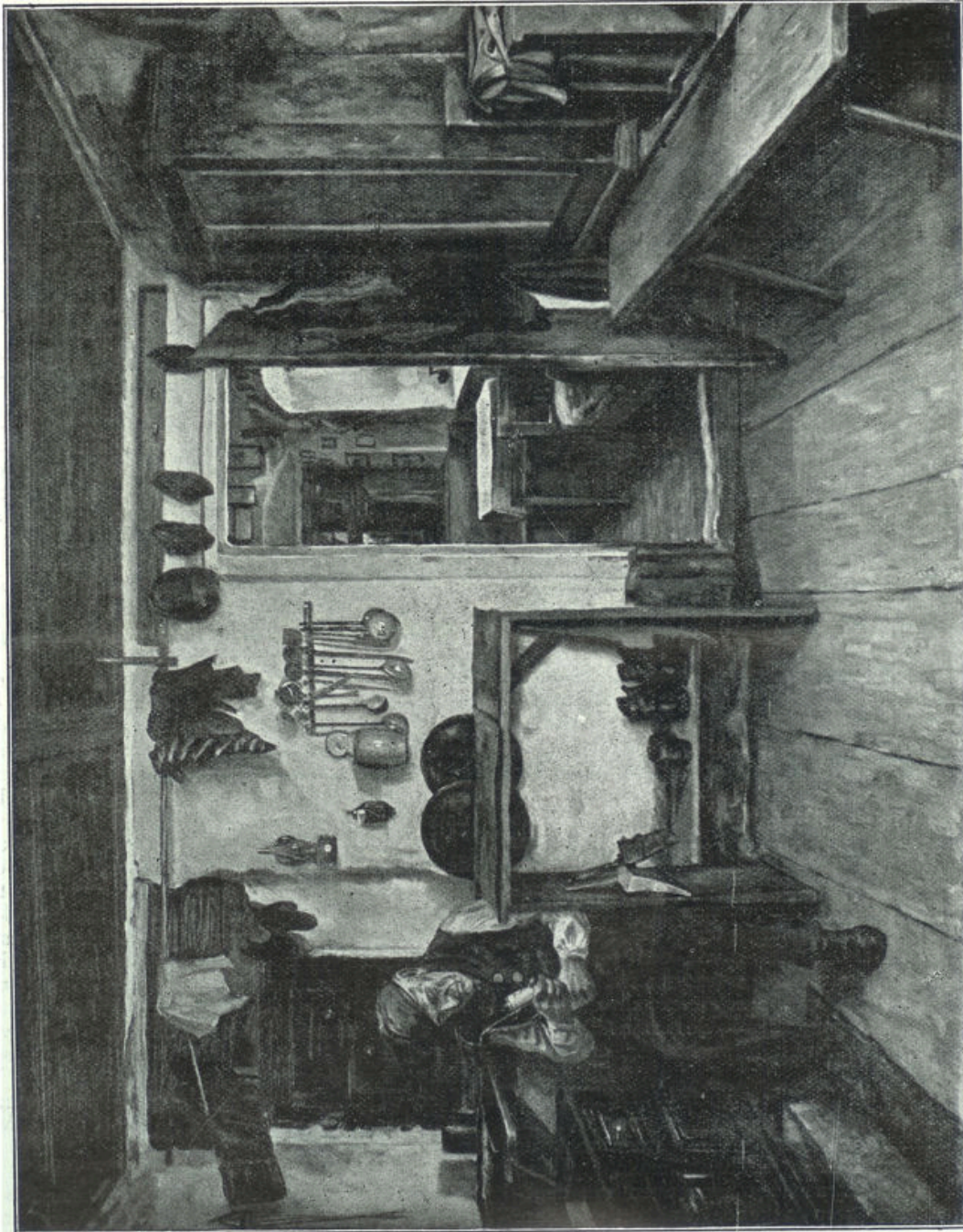
Rust een weinig! Dat geldt waarlijk wel voor jou. Je hebt het verdiend, man, het komt je toe!

Rust een weinig!

Welhaast zal je levenstaak hier ten einde zijn. Je hebt gewerkt, terwijl het dag was — straks komt de nacht, wanneer niemand werken kan.

Onverwacht en ongedacht nog zal de slaap des doods komen en je oogen toesluiten en je overmannen, — dan komt voor je, na je moeizaam leven — de rust, de eeuwige rust!

H. W. A.

Naar een schilderij van B. Elshar